

szeretni bolondulásig

fine
election

JESSICA PARK

JESSICA PARK

szeretni bolondulásig

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

Lorinak, aki gondoskodik magának zsanérokról.

*

Nem az a lényeg, mit tudsz, vagy mikor veszel észre valamit.

Csakis az utazás számít.

ELSŐ RÉSZ

1. fejezet

ULIE SEAGLE AZ ELÉJE TÁRULÓ LÁTVÁNYRA MEREDT, és egyvalamit szentül megígért magának: soha többé nem keres albérletet a neten. Dugig tömött sporttáskája szíja a vállába mart, így lepotyantotta a zsákot a járdán terpeszkedő két bőröndre. Úgysem volt hova becipelnie a csomagját. Hitetlenkedve bandzsított a villogó neonfeliratra, amely Boston legjobb burritóját hirdette. Újra elolvasta a kinyomtatott e-mailt, de ez mit sem változtatott a helyzeten. Bizony, stimmelt a cím. Bár Julie nem vetett meg egy jó burritót, a kis étteremnek pedig megvolt a maga sajátos bája, elég nyilvánvalónak tűnt, hogy a földszintes épületben nincs egyetemisták által bérelhető, háromszobás lakás. A lány felsóhajtott, és elővette a mobilját a kezításkájából.

– Szia, anyu!

– Édesem! Ezek szerint megérkeztél Bostonba? Ohiónak máris hiányzol! El sem hiszem, hogy egyetemista lettél. Milyen a lakás? Megismerkedtél már a lakótársaiddal?

Julie megköszöri a torkát, és az étterem lapos tetejére mered.

– A lakás nagyon... szellős. Teljesen nyitott.

– Milyen a szobád? Nagyon kicsi? – Édesanyja hangjában aggodalom csendült. – Hát, még ha aprócska is, valószínűleg még mindig jobb, mint valami betontömbbéli koleszszoza, nem igaz?

– A szobám? Ő, hát, izé, eléggé spártai, mondhatni. – Julie leült az egyik bőrröndjére. Egy busz fékezett le közvetlenül mögötte, ő meg összerezzen az éles hang hallatán.

– Ez meg mi volt? A szobád az utcára néz? Jaj, istenem, csak nem a földszinten laksz? Az veszélyes, Julie! Sokkal könnyebben betörhet valami bűnöző. Van zár az ablakon? Majd kikérem a nagybátyád tanácsát. Talán van valami módja, hogy még biztonságosabbá tedd a nyílászárókat.

– Momentán egyetlen ablakot sem látok, anyu. – Julie érezte, hogy könny szökik a szemébe. Ez kész rémálom. Alig egy órája volt Bostonban, illetve egész pontosan annak Jamaica Plain kerületében, és a mesés egyetemi életről dédelgetett álmait máris dél-amerikai fogások illata kezdte elnyomni. – Igazság szerint úgy tűnik, még szobám sincs.

Édesanyja habozott.

– Hogy érted, hogy nincs szobád? Befizettem a foglalót, az előleget meg a kauciót, ahogy a főbérlő kérte. Bankcsekket küldtem, az isten szerelmére! Mégis kiadta másnak a szobádat? – Nem javított a helyzeten, hogy anyja hangjából egyre jobban érződött a pánik.

– A pontos címen vagyok. A taxisofőr biztosított róla, hogy jó helyen járok. De ahol a bérháznak kéne lennie, ott egy burritós étterem áll.

– Burritós! Szűz Máriám!

– Nekem mondd? A burritóban mindig van valami ijesztő. – Julie körülnézett, fogalma sem volt, mit kéne tennie. – Anyu, most mihez kezdjek? – Habár nem akarta a kelletténél jobban megijeszteni az édesanyját, Julie nem bírta uralkodni remegő hangján. Egyedül volt egy idegen városban, ahol senkit sem ismert, és egy halomnyi bőröndön üldögélt.

Egy forgalmas utcán cövekelt le, aminek volt annyi előnye, hogy senkinek sem jutott eszébe, hogy vajon mit keres ott. Rengetegen mentek el mellette anélkül, hogy csak egy pillantást is vetettek volna rá. Szeptember első hetében jártak, Julie pedig egy egyetemi városban volt: több költöztető teherautót is látott az autók között szlalomozni; diákokat és a csomagjaikat szállították valóban létező lakásokba, amelyek nem étteremként működtek. A lány gyorsan letörölte a könnyeit, és feltette a napszemüvegét. Bármit megadott volna azért, hogy az egyik teherautóban ülhessen, egy rakás barátjával összezsúfolódva.

– Nincs hol laknom. Az a sok pénz meg, amit elköltöttél... A lakásnak olcsóbbnak kellett volna lennie a kolesznál. És nem kellene, hogy burritószaga legyen. – Julie kiköltözött otthonról, egy szélhámós pedig rávette, hogy egy nem létező lakásért fizessen, így hajléktalanná vált Bostonban: mindez együtt igen felkavarónak bizonyult.

– Julie, a pénz miatt most ne izgasd magad! Ez nem a te hibád. A hirdetés nekem is teljesen normálisnak tűnt. Maradj csak ott, ahol vagy, én pedig máris hívom az egyetemet, és meglátjuk, tudnak-e segíteni neked, rendben? Tarts ki! Jól vagy?

A lány szipogott.

– Igen, semmi baj.

– Ne mozdulj onnét! Azonnal visszahívlak, és mindent megoldunk.

Julie bedugta a fülhallgatóját, és a következő idegőrlő húsz percet lehangoló zene bőgésével, a tegnap este felkent sötétlila körömlakkja lekaparásával, illetve a Facebook állapota frissítésével töltötte.

Julie Seagle Boston, 1. nap: Nem vagyok hajlandó Beantownnak nevezni új otthonomat, elvégre csak a turisták hívják „babváros”-nak. Mindenesetre bostoni lakos lettem, annak ellenére, hogy momentán nincs hol laknom.

A járdából sugárzott a meleg, és ez a szaunának is beillő város egyelőre nem nyerte el Julie tetszését. Ráfért már egy kis önsajnálát. Nem akart mást, csak normális egyetemi élményeket, és végre anélkül élvezni a sulit, hogy a barátai nevetségesnek tartanak, amiért tényleg örömmel tanul. Nem hiányzott neki, hogy az ország legdrágább, legelismertebb, legeslegmenőbb egyetemére járjon. Csak meg akart szabadulni az érzéstől, hogy muszáj eltitkolnia valódi énjét. Jó lett volna végre nyugodtan bevallani, hogy imádja az irodalmat, megnyugtatónak tartja, ha tankönyvet olvashat, és semmire sem vágyik jobban, mint élénk tanórai diskurzusokba vetni magát. Így hát egyetemi karrierje kezdetéhez lakhelyet is akarni elég józan kívánságnak tűnt.

A Whitney Egyetem csak nem hagyná, hogy egy egyre idegesebb, dél-ohiói hallgatójuk Boston utcáin tengődjön, ugye? Persze tölthetné az éjszakát szállodában, de mindenképp jobb volna végleges megoldást találni. Biztos akad néhány diák, akik az utolsó pillanatban meggondolták magukat, ezzel kollégiumi szobát szabadítva fel,

igaz? Lehetséges. Hát, a burritós étterem állást hirdetett, ami talán jel volt, hogy Julie-nak fel kéne frissítenie a spanyoltudását, és érdeklődést kéne mutatnia a mexikói konyha iránt...

A mobilja alig csördült meg, már fel is vette.

– Anyu?

– Azzal az istenverte egyetemmel kint vagyunk az összes vizekből. Állítólag ötven kilométeres körzetben zsúfolásig tele van minden kolesz, maga a Whitney is panzióban kénytelen elszállásolni a diákjait. Támadt egy másik ötletem. Emlékszel Erin Watkinsra?

– Az egyetemi szobatársnődre? A nagymenő ügyvédre? Nem is tudtam, hogy még mindig barátnők vagytok.

– Hát, nem is. Évek óta nem beszéltem vele, de emlékszem, olvastam az öregdiákok magazinjában, hogy Massachusettsben él. Az újság szerint Cambridge-ben lakik és a Harvardon tanít, nekem pedig volt olyan mázlim, hogy elértem az irodájában.

– Istenem, ez nagyon ciki, de nem tud véletlenül kiadó lakást? – kérdezte Julie reménykedve.

– Hát, nem. De ragaszkodott hozzá, hogy szállj meg náluk, amíg nem találsz megfelelő alternatívát. A fia, Matt már el is indult érted kocsival. Megadtam Erinnek a címet. Azt mondja, a városnak nem éppen a jó részén vagy, kész szerencse, hogy csak délután négy óra van, és még nem sötétedik. A srác kék Volvót vezet, és bármelyik percben ott lehet.

– Okés. Matt. Veszélyes város. Kék Volvo. Arra az esetre, ha rossz kocsiba szállnék, és a holttestem egy sikátorból kerülne elő, szeretném, ha tudnád, mennyire szeretlek. És bele ne nézz az íróasztalom harmadik fiókjába!

– Ez cseppet sem vicces. Na mindegy, Matthew az MIT-re, a Massachusettsi Műszaki Egyetemre jár. Valami fizikai tárgy a főszakja.

Vagy matek lett volna? Hát nem hihetetlen? Erin génjeit figyelembe véve nem is kéne meglepnie, hogy zseni fia van.

– Biztos iszonyú menő srác. Már a *fizika* szó pusztán hallatán tűzbe jöttem.

– Nem randiszervizt működtetek, Julie. Próbállak biztonságos helyre juttatni, hogy ne kelljen halálra aggódnom magam miattad.

– Igenis, anyukám. Majd a neten keresek bostoni gavallérokat.

– Julie felállt, és lesimította a pólója elejét. Az úttest felé fordult, megkönnyebbült, hogy legalább feltűnően kocsira várakozva álldóghat, nem azon kell igyekeznie, hogy ne tűnjön olyan elveszettnek. – Mikor beszéltél utoljára Erinnel?

– Évekkel ezelőtt. A diplomaosztó óta csak párszor csevegtünk. Időről időre hallok róla valamit. Az egyetlen kötött barátságok egy életre megmaradnak, még ha éveken át nem is vesszük fel a kapcsolatot egymással. Majd meglátod!

Egy sötét autó lassított és állt meg, két parkolóhelyet is elfoglalva Julie előtt.

– Anyu, mennem kell. Azt hiszem, megjött ez a Matt gyerek.

– Biztos, hogy ő az?

Julie belesett a kocsiba, ahogy lehúzódt az ablak.

– Egy örültnek tűnő pasast látok, egyik kezével élénk színű cuccokat kínál, a másikkal véres sarlót lenget. Á! Az autóhoz int. Biztosan értem jött.

– Julie, ne csináld! – szólt rá az anyja. – Fogalmad sincs, milyen érzés ez, hogy az egyetlen gyerekem szállás nélkül maradt Bostonban. Bárcsak ott lehetnék veled! Győződj meg róla, hogy Matthew az! Kérd el a jogsiját!

– Mindenképp. Felhívlak, ha megérkeztem a házukba. Szeretlek, anyu!

– Én is szeretlek, édesem. Nagyon sajnálom ezt a kavarodást. Mondj köszönetet Erinnek a nevemben, később mindkettőtöket felhívlak!

Julie letette a telefont, és reménykedve nézett a kocsit megkerülő, feléje igyekvő srágra.

– Matt?

– Helyesen tippelem a bőrröndök alapján, hogy te lennél Julie? Különbösen rossz lányt készülök elrabolni. – Kedvesen mosolygott, és kezét nyújtott Julie-nak.

Magas volt, legalább száznyolcvan centi, szőkésbarna haja a szemébe lógott. Sápadt bőre tudatta a lánnyal, hogy nem sokat járt napon a nyáron, a pólójára vetett pillantás magyarázatot is adott erre. Az a felirat állt rajta: *Nietzsche a haverom*. Nyilvánvalóan nem volt a menő bandával lógó srác, és Julie azt gyanította, egész nyáron a könyvtárban gubbaszthatott. De volt olyan kedves, hogy félbehagyja, bármit is csinált éppen, és eljöjjön a lányért. Egyébként is, Julie-nak is megvoltak az okostojás pillanatai – bár nem volt olyan hülye, hogy a pólóján hirdesse őket. Az ilyesmit magába fojtotta. Ahogy rendszeren szocializálódott emberhez illik.

– Köszí, hogy eljöttél értem. Nem igazán tudtam, mihez kezdenék. Remélem, nem okoztam nagy kellemetlenséget. – Julie segítette bepakolni Mattnek a holmiját a Volvo csomagtartójába, majd beült az anyósülésre. A szeptemberi napsütés felmelegítette az autót, a lány automatikusan megrángatta a pólója elejét, hogy némi légmozgást érezzen a bőrén.

– Semmiség. Bocs, hogy ilyen meleg van. Ebben a kocsiban nem működik a légkondi, és senki sem törte magát, hogy megjavíttassa. De nem hosszú az út. – Matt elfordította a kulcsot, hogy beindítsa a motort, a feltörő hörgés hallatán viszont Julie attól tartott,

hosszabban fognak elidőzni a megutált utcán. – Ne aggódj! Mindig ezt műveli, ha ilyen rövid állás után próbálom újra beindítani. Csak még egy gázfröccs... Helyben vagyunk!

Julie észrevette magát a visszapillantó tükörben. Vitathatatlanul nyúzottnak tűnt. És izzadtnak. Még hozzá nem úgy, hogy azt *csillogónak* lehetett volna értelmezni. Végigfuttatta az ujját barna ceruzával kihúzott szeme alatt, letörölve az elkenődött sminket, és gyorsan igyekezett kisimítani a frufruját, amely kezdett göndörödni. Melírozott barna hajának nem tett jót a hőség. Nem szándékozott előkapni a púderét, és friss réteggel elfedni az orrát borító szeplőket, de azért szeretett volna jobb első benyomást kelteni, amikor felbukkan Watkinséknál, hogy a nyakukra telepedjen.

Matt jobbra rántotta a kormányt, alig kerülte ki a száguldó autót, amely bevágott elé.

– Isten hozott az agresszív autósairól hírhedt Bostonban!

– Máris imádom. Átvágtak, lenyúlták az összes pénzem, és csak átmeneti szállásom van: igazán remekül indítottam itt, nem? – Julie halványan mosolygott, az ablakkeretnek döntötte a fejét, és élvezte a szellőt.

– Rosszabb is lehetne. Lakhatnál a családdal, mint én. És *tényleg* imádni fogod Bostont. Minden nagyvárosnak megvan a maga hátránya, de szuper itt suliba járni, úgyhogy amint megoldod ezt a kis zúrt, remekül megleszel. A Whitney-be fogsz járni?

– Igen. De azért az nem éppen a műszaki egyetem – hozta szóba Julie az MIT-t incselkedő mosollyal. – Biztos vagyok benne, hogy a „Bevezetés az irodalomtudományba” nem kelhet versenyre a... mivel is? A „Differenciálegyenletek imádatá”-val?

Matt elnevette magát.

– Majdnem. Az tavalyi kurzus volt. Idén a „Mániákus rajongás a Fourier-elemzés elmélete és gyakorlata iránt” van soron. Meg a kedvencem, a „Kvantumfizika 2.: Energia és anyag romantikus összefonódása”.

Julie a fiú felé kapta a fejét.

– Kétszakos vagy? Fizikás és matekos is? Jesszusom...

– Tudom. Kockafej. – Matt vállat vont.

– Nem, ez igazán lenyűgöző. Csak meglep, hogy elfér az agyad a koponyádban.

– Különleges tömörítő programmal láttak el, amely lehetővé teszi, hogy a rengeteg tárolt információ csak akkor kerüljön elő, ha épp szükségem van rá. Egyelőre csupán a bétaverziót futtatom, úgy-hogy elnézésedet kérem bármilyen felmerülő problémáért. Igazán nem állhatok jól magamért.

– Kösz, hogy figyelmeztetsz – bólintott Julie komolyan. – Én nem is tudom, mit válasszak főszaknak. Talán pszichológiát? Vagy irodalmat? Nem tudom. Tényleg, még mindig Jamaica Plainben vagyunk?

– Nem. Már átértünk Cambridge-be. Ez pedig – szólt, ahogy befordultak egy sarkon, és felhajtottak egy hídra – a Charles folyó. Ez az út a Memorial Drive, a Harvard tér pedig arra van. Átvághatunk arra, ha szeretnéd látni. – Julie lelkesen bólogatott. – Van itt egy metrómegálló, alig pár percre a szüleim házatól.

Mióta leszállt a gépe Bostonban, Julie most először volt izgatott, hogy itt lehet. A folyó gyönyörűen festett, tele volt kenuzó és kajakozó emberekkel, mentőmellényeik élénk színekkel pettyezték tele a víz felszínét. Árkádsorok, vaskapuk, zsúfolt utcák, macskaköves síkátorok, valamint rengeteg üzlet és étterem mellett hajtottak el. Julie-nak tetszett a nyüzsgés.

– Milyen messze van a Whitney? Talán kereshetnék erre felé lakást.

– Metróval nincs messze. A Whitney a Back Bayben van, Bostonban, nem Cambridge-ben, úgyhogy a Hynes megállónál kell majd leszállnod. A Berklee Zeneművészeti Főiskola is ott van a közelben.

– Szupi. Ezek szerint, ha hirtelen kedvem támad nyomtatni egy kis Lady Gagát, gond nélkül találok majd vokálosokat. – Matt értetlen arckifejezése láttán Julie a homlokát ráncolta. – Lady Gaga? Brutális fejdíszek? Óriási válltömések? Pár évvel ezelőtt meghódította a zeneipart? Testhezálló szerkok olyan sok madártollal, bőrrel meg csattal, hogy ihaj? Semmi nem rémlik?

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – közölte Matt. – Na, megérkeztünk. – Befordult a felhajtóra egy nagy szürkéskék ház előtt, amelyen fehér díszlécek és fekete ablaktáblák ékeskedtek. A buján zöldellő kis utca fákkal és virágoskertekkel volt tele, a pompás régi házak mindegyike kerítés vagy örökzöld sövény mögött búj meg. Nehéz volt elhinni, hogy csak az imént kanyarodtak le a főútról, és egészen közel vannak a Harvard tér nyüzsgéséhez. Nem kellett MIT-s hallgatónak lenni, hogy az ember kiokoskodja: ez egy elképesztően módos környék.

– Ha minden igaz, anyám már hazaért. Tudom, hogy itt akart lenni, mire megérkezel. Apám meg Celeste pedig valószínűleg épp hazafelé tartanak. Celeste sulijában szülői értekezlet volt.

– Celeste a húgod? – tippelt Julie.

Matt kiszállt a kocsiból.

– Aha. Tizenhárom éves, nemrég volt a születésnapja. Remélem, szívesen eszel gyorskaját vacsorára. Évek óta nem főztünk rendes ételt.

– Csak ne burrito legyen, amúgy jöhet bármi.

Matt kinyitotta a csomagtartót, majd megtorpan.

– Julie? Azt hiszem, nem ártana tudnod... – Elhalt a hangja.

– Igen? – nézett a fiúra. – Mi az? Valami baj van? Halálra rémítesz. Burritót eszünk, ugye? – Matt a fejét rázta. – Ó, tudom már! A szüleidet baromira idegesíti, hogy a nyakukra telepszem, nem igaz? Senki sem akarná, hogy valami vadidegen húzza meg magát a házában.

– Nem. Dehogy. Csak arról van szó, hogy Celeste... – Matt láthatóan küszködve próbálta kifejezni magát. – Hát, elég érdekes gyerek.

– Szeretem, ha valaki érdekes – mondta Julie, miközben kiemelte a bőröndjét a csomagtartóból. – Nagyon szeretem.

2. fejezet

 JULIE FONTOLÓRA VETTE A LEHETŐSÉGET, hogy könyvtárba tévedt lakóház helyett. Az előszoba falát fehér polcok borították, amelyek roskadásig voltak pakolva könyvvel. És nem olcsó krimikkel. Az itt élők nyilvánvalóan nem alkalmi kikapcsolódásnak tekintették az olvasást. Jobbra kis helyiség nyílt, ahol egy zongora foglalta el a napsütötte tér nagy részét. Julie követte Mattet balra, a nappaliba, és azonnal elvarázsolta a berendezés keltette hangulat. Törzsi álarcok és festmények borították a falakat, a kényelmesnek látszó, bézsszínű, L alakú kanapé két végén álló kisasztalokon pedig egy földgömb és egy nagy világtérkép díszelgett.

A lány óhatatlanul érzekelte az éles kontrasztot e ház és a saját otthona között. Tetszett neki édesanyja ízlése, a kockás függönyök, sárga falak meg a zsidvásári csecsebecsék, és szerette, hogy a házuk mindig takaros és tiszta volt. Egyszerű, de otthonos. De ahogy körülnézett ebben a helyiségben, Julie-nak el kellett ismernie, hogy van valami borzasztóan igéző az egyedi szobrocskák és rikító mintás párnák zsúfolt rendetlenségében, miként a mindent belengő tudományos hangulatban is.

– Matt? Te vagy az? Megtaláltad? – szólalt meg egy hang a szomszéd helyiségből, amelyet gyors léptek nesze követett. Julie a

szobába belépő, megkönnyebbült arckifejezésű asszonyra nézett. – Julie Seagle! Hát te aztán anyád kiköpött mása vagy! Erin Watkins vagyok. Isten hozott! Hála az égnek, hogy anyukádnak sikerült elérnie engem. – Átkelt a szobán, és kezét fogott Julie-val.

– Nagyon szépen köszönöm, hogy ki tetszenek segíteni! Igazán rendes dolog, hogy megengedik, hogy itt maradjak ma éjszakára. Holnap reggel első dolgom lesz lakást keresni.

Erin majdnem olyan magas volt, mint Matt, és Julie érezte a csontjait, ahogy megfogta a hűvös kezét. Jó ég, ez a nő aztán tényleg sovány. Nem tűnt betegnek, de törekenynek mindenképp.

Az asszony legyintett, majd hátrasimított egy tincset, ami kiszabadult vastag, feszes kontyából.

– Bármit megtennék Kate-ért, úgyhogy maradhatsz nyugodtan, ameddig lakást nem találsz. Ha már anyádnál tartunk, szólnod kéne neki, hogy biztonságban vagy. Felkísérlek az emeletre, megmutatom a szobád, aztán fel is hívhatod!

– Majd én felkísérem! – Matt gyorsan odalépett Julie csomagjához.

– Ugyan már! Tudom, hogy sok tanulnivalód van. Szólok, amint apád meg Celeste hazaérnek a vacsorával. Julie, kövess! – Erin átsuhant a nappalin, és felemelte a lány egyik bőröndjét. – Remélem, jól fogod itt érezni magad. Tudom, hogy ma a lakásodba szerettél volna beköltözni, de legalább nem szállodában kell meghúznod magad.

– Anya, muszáj beszélnem veled!

– Jó, jó, Matt. Nyugi! – felelte Erin.

Julie fogta a többi csomagját, és az asszony után indult, miközben Matt dermedten állt egy helyben. A lány visszanezett rá.

– Köszí még egyszer, hogy értem jöttél.

A fiú bólintott, és zsebre tett kézzel hátrahúzódott.

– Nincs mit.

Matt rendes srácnak tűnt. Könnyen szót lehetett érteni vele, arról nem is beszélve, hogy nagyon jól nézett ki, és egyértelműen volt esze meg humorérzéke. Julie kissé talán különcknek vélte, de úgy gondolta, ügyesen elboldogulna egy különccel: kedvelte a kihívásokat. Egyébként is, tetszett neki, hogy Matt különbözik az Ohióban hagyott, unalmas osztálytársaitól.

Felment a széles lépcsőn az emeletre. Egy tágas, négyzet alakú térbe ért, ahonnan négy ajtó vezetett a hálószobákba, oldalt pedig rövid folyosó nyílt. Ide lent is vakító fehér falak és drágának látszó műalkotások fogadták.

– Ez lesz itt a te szobád – mondta Erin, ahogy vállal belökött egy ajtót. A helyiségnek határozottan férfias hangulata volt: sötét ágynemű, fapalcok, néhány könyv, egy hifitorony, meg egy csomó DVD. Kicsi, lapos képernyős tévé lógott az ágygal szemben, az asztalon épp annyi üres hely volt, hogy elférjen egy laptop. – Érezd otthon magad! A fürdőszoba a folyosó végén van. Kikészíttek neked pár tiszta törülközőt, és... Ó, biztos Roger hív. – Erin a másik szobából jövő telefoncsörgés felé fordította a fejét. – Szereted a thai kaját?

– Az remek lesz. Köszönöm szépen.

– Helyezkedj csak el kényelmesen, nem kell sietni. Üres fiókokat is találsz, ha szeretnél kipakolni – mondta Erin, és kihátrált a helyiségből, hogy fogadja a hívást.

Julie leült az ágyra, és szemügyre vette a szobát. Bizony, ordított róla, hogy egy fiú lakott benne. Nem mintha Julie ezt bánta volna. Elvégre is bejöttek neki a fiúk. De alig várta, hogy lányos holmikát vásároljon magának a leendő szobájába a nyárról maradt pénzből. Hála istennek, hogy megnyerte a helyi iskolák közti eszszéíró verseny, különben kénytelen lett volna minden összeszporolt

pénzét számítógépre költeni. Hetekbe telt megírnia a fogalmazását arról, miként reagál az Egyesült Államok a különféle természeti katasztrófákra, de nem volt rossz üzlet egy új laptopért cserébe. Kész szerencse, hogy a barátait nem érdekelték az iskolai hírek – hacsak nem sportról, bulikról vagy gimis zenekarokról volt szó –, különben halálra cikizték volna, amiért ilyen nyomi témákkal foglalkozik.

Igazság szerint a barátai nem egészen *értették* Julie-t. Az édesanyja sem értette meg, bár határozottan büszke volt rá, milyen jól teljesít a lánya minden tárgyból. Sőt, az anyja megőrizte Julie titkát, hogy tanítás után irodalomszakkörre jár. A barátai a hasukat fogták volna a nevetéstől, ha megtudják. És bár Julie boldogan áldozta arra a szabadidejét, hogy meghallgassa a tanára véleményét Graham Greeneről, nem szeretett volna kevésbé tudásszomjas barátainak magyarázkodni, miért van ez így. Őket egyszerűen nem érdekelte annyira az iskola, mint Julie-t, és gyakran mintha azt se *értették* volna, miről beszél. Jared, a volt pasija csak fintorgott volna az ötlet hallatán, hogy valaki önként akarjon még több időt tanulással tölteni.

Ha már eszébe jutott Jared, eltűnődött, vajon mit csinálhat most a srác. Valószínűleg épp a sárga földig issza magát a nyomorúságos állami egyetemen, ahova fölvtették. Julie remélte, hogy elvész az izomagyú taplók sűrűjében, és lekoptatja minden egyes bögyös, falatnyi trikós, barnítókrémes cicababa, akire csak rámászik. Az Arizonai Állami Egyetem nyugodtan megtarthatja magának. Mindezek ellenére Julie mégsem bírta megállni, hogy megnézzze, volt pasija nem írt-e kommentet a Facebook állapotához.

Laptopját az asztalra tette és bekapcsolta. Igaz, női telefonját is használhatta volna, de amikor csak tehetett, került a miniatűr bilentyűzeten való pötyögést. Szerette a nagy betűket, a központozást

sem vetette meg, a mobil használata viszont túl nagy hibalehetőséggel járt. Julie a hagyományos gépelés híve volt.

Kiderült, hogy Watkinsék hálózatát csak jelszóval érheti el. Remek. Betolakodott az otthonukba, és most még a jelszavukat is el kell kérnie. Az internet-hozzáférés azonban fontosabb a büszkeségnél. Erin épp letette a kagylót, amikor Julie elcsípte.

– Mrs. Watkins? Ne tessék haragudni a zavarásért, de elkérhetném a jelszót, hogy felmehessek az internetre?

– Tegezz nyugodtan, és hívj csak Erinnek! És természetesen megkaphatod a jelszót. Máris elkérem Matthew-tól. Generált valami random, értelmetlen kódot, hogy a szomszédok ne csórhassák a netünket. Ő a mi magán biztonsági szakértőnk. Egy pillanat! – Erin eltűnt pár percre, és egy papírfecnyel a kezében tért vissza.

– Köszönöm szépen! – Julie elvette a papírt, és a tizenöt karakteres jelszóra nézett. Nem paranoiás ez egy kicsit? Ezt tuti senki sem képes megjegyezni. Kivéve Matthew-t, a jelek szerint.

– Szólok, ha itt a vacsora. – Erin becsukta az ajtót.

Julie betöltötte Facebook profilját, és grimaszt vágott. Máris nyolc komment állt a státusza alatt, aggódó barátaitól, akiket tényleg érdekelt, hogy mi van vele („Mi történt????” „Mostmicsinász?” „Bakker! Hívj fel!”), Jaredtől viszont semmi.

Jared nemrég közölte vele, hogy semmi értelme megpróbálniuk a távolság dacára fenntartani a kapcsolatukat, és inkább ott helyben szakított vele. Nem mintha számított volna. Úgysem volt Julie-hoz való, a lánynak már hónapokkal azelőtt dobnia kellett volna. Csak saját magát hibáztathatta, hogy hagyta túl sokáig nyúlni ezt a béna kapcsolatot. Igaz, ami igaz, nem kellett volna udvarias érdeklődésre számíttania az exétől, de a srác nem halt volna bele egy barátságos üzibe. Jó lett volna legalább civilizáltan viszonyulni egymáshoz, de

Julie talán túlságosan haragudott önmagára ahhoz, hogy hagyja ezt, még ha Jared erőfeszítést is tett volna rá.

Most már megszabadult az ohioi kisvárostól, az átlagon aluli középiskolától meg a sportoló pasijaikért vakon rajongó csajsziak által uralt baráti köröktől.

Bostonban minden más lehet. Minden más is *lesz*. Itt végre önmaga lehet, nem kell lebutítania a szókincsét, se titkolnia a tanulás iránti lelkesedését.

Julie még egy utolsó pillantást vetett Jaredre meg az új birkózó haverjaira az egyetemen, némán minden jót kívánt neki (oké, azért némi rosszat is), majd haladéktalanul kitörölte őt az ismerősei sorából. A legújabb állapota?

Julie Seagle Sértetlenül megúsztam a bostoni hajléktalanságot (kivéve a rémes égést, hogy idióta módon, látatlanban béreltem szobát egy kétes weboldalon keresztül), és jelenleg biztonságos menedékben húzom meg magam.

Hátradólt a forgószéken. Egy pillanatig habozott, majd megnyitotta a külön Gmail-fiókját, amelynek címét csak az édesapjának adta meg. Nem volt egyetlen bejövő üzenete sem. Az apja majd ír, ha lesz ideje. Lecsukta a laptopját.

Sóhajtott, kifújta a szeméből a frufruját, és felkapott az asztalról egy bekeretezett fényképet. A képen téli hacukába bugyolált alak állt egy havas hegyoldalon, kezében snowboarddal. Nem Mattnek tűnt, bár a homályos képen nehéz volt kivenni, ki lehet az.

Julie kipakolt néhány dolgot a bőröndjéből, gondosan összehajtogatta és a komódba rakta a holmijait, pár lezser ruhát pedig beakasztott a gardrób szekrénybe. Akármennyire utálta is bőröndbe

gyömöszölve tárolni minden cuccát, ahol egyre véresebben összegyűrdtek, nem érezte helyesnek, hogy mindent kiszedjen, mintha hosszú távra költözött volna be.

Vacsora után majd felmegy az internetre, és nekiáll lakóhelyet keresni. A Whitney-ben csütörtökön tartanak tájékoztatót a gólyáknak, így előtte állt az egész holnapi nap, hogy találjon valamit. Nagyon szerette volna gyorsan megoldani a problémát, márpedig egy ekkora városban egyszerűen muszáj, hogy akadjon rendes, elérhető albérlet.

A tükörképére meredt, és gyorsan feltúrta a bőröndjét, amíg meg nem találta a sminkes neszesszerét meg a hajsütő vasát. Néhány perccel később már ismét egészen úgy nézett ki, mint egy normális emberi lény. A pomponlányok mércéjének talán nem felelt volna meg, de a vacsorát túlélheti anélkül, hogy bárkit is halálra rémítene, aztán majd lefekvés előtt jó hosszan letusol.

– Julie? Nincs szükséged semmire? – kopogtatott Matt, mielőtt benyitott volna.

– Azt hittem, te nagyban magolsz – ugratta a lány. – Kösz, semmi se kell. Amúgy kinek a szobáját foglaltam el?

– Finnét. – A fiú átnézett Julie válla fölött, kifejezéstelenül meredt a helyiségre. – Nincs itt. Elutazott.

– Finn a tesód?

– Igen. Finn a testvérem.

Julie elvigyorodott. Te jó ég, Matt olyan... fura.

– Bátyád vagy öcséd? – faggatta.

– A bátyám. Két évvel idősebb nálam.

– Vagyis...?

Matt lehajtotta a fejét, hagyta, hogy haja a szemébe hulljon, és halkán elnevette magát.

– Huszonhárom éves.

– Ezek szerint te huszonegy vagy. És másodéves? Mikor van a születésnapod? Halasztottál egy évet a gimnázium után?

– Ahogy mondod. Tudod, úgy tűnik, téged is érdekel a matek. A számok iránti szenvedélyes rajongásod talán egy új fűszek felé terel.

Julie karba tette a kezét.

– Nem hinném. Belém nem szereltek újkeletű tömörítő programot.

– Szólhatnék a fejlesztőnek egy jó szót az érdekében. Talán felkerülhetnél a következő verzió várólistájára.

– Rendes tőled, de kösz, nem.

– Hát igen. Ezen a bétaverzión még van mit fejleszteni.

Julie elmosolyodott.

– Kétségkívül. De azért így sem rossz.

3. fejezet

– *P*ÁR PERCEN BELÜL ITT A VACSORA. Már biztos éhen halsz. – Erin benyúlt a konyhaszekrénybe, és elővett egy rakat tányért. Átöltözt, lenvászon mellényt és sötét farmert vett fel, haját a tarkóján fogta csinos kontyba.

A légkondi felfrissítette a fülledt levegőt, amelyet Julie egész nap kénytelen volt elszenvedni, és a lány tudta, addig kell kiélveznie, amíg lehet; reménytelenül kicsi volt a valószínűsége, hogy légkondicionált lakásban tudjon szobát bérelni. Elvette a tányérokat Erintől.

– Majd én!

– Kösz. Matthew bevitte az alátéteket meg az evőeszközt. – Az ebédlő felé biccentett. – Ó, Julie! Sikerült beszélned édesanyáddal?

– Igen. És megkért, hogy még egyszer köszönjem meg.

– Igazán nincs mit. Szerencse, hogy még nem szállíttatta ide a többi holmidat. Az utcasarkon állna halomban. Mondtam neki, hogy küldjön csak hozzánk mindent, és majd Matthew segít költözködni, amint találtál lakást.

Julie átment az ebédlőbe, ahol Matt épp lerakta az utolsó villát. A lány szétrakta a tányérokat, homlokráncolva számolgatta a terítéket.

– Öten leszünk, nem? Te, én, Erin, apukád meg Celeste? Eggyel több teríték van a kellesénél. – Már nyúlt is a fölösleges tányérért.

– Ne! Azt... nem... – Matt a torkát köszörülte. – Azt hagyd csak! Nem árt tudnod – kezdte, miközben a szalvétákkal babrált –, hogy Celeste-nek van ez a szokása... Azt játssza, hogy... Azt hiszem, mondhatjuk, hogy...

Julie türelmesen várt, amíg Matt párszor nekifutott és elhallgatott, de végül a fiúhoz hajolva azt suttogetta:

– Több értelmes szót kéne hallanom ahhoz, hogy megértsenek.

– Nem tudom, hogy magyarázzam el. – Matt felsóhajtott. – Celeste... – Kinyílt a bejárati ajtó, és a fiú motyogott valamit.

Julie kérdőn nézett rá.

– Mi az?

A srác a fejét rázta.

– Egyszerűen csak próbáld tudomásul venni!

Hát, a vacsi isteni volt. A cambridge-i thai éttermek egyértelműen kenterbe verték az otthoni egy szál thai kajáldát, amely nagy adagokban kínálta a roppant gusztustalan fogásokat. Ráadásul az asztaltársaság is szórakoztató volt, bár időnként túl lehengető, de azért általában érthető.

Erin megállás nélkül ontotta az információt a massachusettsi politikáról („A korrupció, nepotizmus és általános kavarási kész zürzavara”), a harvardi oktatók hierarchiájáról és végleges kinevezés iránti esélyeikről („Mindent egy átkozottul nyomorult szociális infrastruktúra ural!”), valamint a bostoni tömegközlekedés történetéről

(„Vacak tervezés és ősrégi technika életveszélyes elegye.”). Julie már attól tartott, hogy Erinnek elfogy a szuflája, és beleájul a tányérjába, amikor a lánynak végre sikerült megkérdeznie Rogertől, a férjtől, hogy mi a foglalkozása, ezzel rávéve az addig hallgató férfit, hogy információáradatot zúdítson rá.

– Főleg a táplálkozásdinamika és a part menti élőhelyek interdiszciplináris kutatása érdekel. – Roger épp a legújabb tanulmányáról szóló bonyolult magyarázat közepén tartott. Kutatóként dolgozott a Mikrobiális Oceanográfiai Laboratóriumban, és elnyert egy ösztöndíjat, hogy Délkelet-Ázsiába utazhasson. – A tanulmányutam során viszont alapvetően a garnélarákok védekező mechanizmusaira, illetve az immunomodulációra fogok koncentrálni, hogy elősegíthessük a fenntarthatóságot, valamint csökkenthessük az antibiotikumok használatát a garnélatenyésztésben.

Julie a curryjét piszkálta.

– Garnélatenyésztés. Értem. – Alapvetően fogalma sem volt, miről beszél Roger, de élvezte a férfi lelkesedését. Kinézete is igazi *apaságot* sugárzott: legombolható gallérú ing, khakiszínű nadrág, papucscipő zokni nélkül, ritkuló ősz haj, kedves kék szem, valamint bűbájos ráncok, amelyek a legapróbb mosolytól is felbukkantak.

Roger megigazította drótkeretes szemüvegét, vékony alakja az asztal fölé hajolt, egy villányi mogyorószószos csirkével gesztikulált. Hadonászó kézmozdulatai ellenére hangja halk és kellemes volt.

– Nagyon fontos, hogy fejlesszük a garnélarákok védekező mechanizmusainak aktivitását mérő módszereket. A falósejtes aktivitást, a fenoloxidáz-aktivitást és persze a baktériumsemlegesítő képességet. Lesz bőven felfedeznivaló ezen a tanulmányúton. – Némi mogyorószószot lötytyintett gyűrött inge kezelőjére, de felitatta egy szalvétával. – Erről jut eszembe, ma este még vissza kell mennem

az irodába. Ki kell töltenem a nyomtatványokat az ösztöndíjbizottságnak.

Erin a gyömbéres tészta dobozáért nyúlt.

– Nekem is vissza kell mennem az irodába. Egy tonna munka vár, és még nem állítottam teljesen össze az e félévi óráim tananyagát. Ne haragudj, Julie! Matt, jövő héten neked is kezdődik a tanítás, úgyhogy ideje lenne nekiállnod anyagot gyűjteni a saját kutatásodhoz. Biztos vagyok benne, hogy találhatnál érdekesebb forrást azoknál a cikkekénél, amiket a legutóbb láttalak olvasgatni. – Homlokráncolva nézett a fiára.

Matt arca kifejezéstelen maradt, ahogy az étkezés alatt végig.

– Persze. Örömmel. – Volt némi él a hangjában, amitől egy pillanatra csend támadt az asztal körül.

Erin letette a villáját.

– Matthew, ne duzzogj! Az egyik cikk, amiért úgy odavoltál, valami jelentéktelen kis folyóiratban jelent meg, és egyszerűen nem méltó hozzád.

– Nem segíthetne Julie Mattnek? – javasolta Celeste.

Julie az asztal túloldalán ülő kislányra mosolygott. A tizenhárom éves Celeste lélegzetelállító volt, Julie-t már a pusztá látványával levette a lábáról. Úgy festett, mint azok a szájalomra méltó kisgyerekek, akikre nevetséges szárnyakat aggatnak, és kényszerítik őket, hogy angyalos naptárokban pózoljanak. Azonban vad hullámokban leomló hosszú, szőke hajával és átható kék szemével Celeste kimonodottan... Hát, tényleg *földöntúli* szépséget sugárzott.

– Celeste, biztos vagyok benne, hogy Julie-nak semmi kedve segíteni nekem internetes cikkadatbázisokban keresgélni – felelte Matt. – Nem mindenkit izgat úgy az Amerikai Fizikai Intézet, mint engem.

– Juj! – Celeste a szájához kapta a kezét, elfojtotta a nevetését. –
Matt illetlenül beszél!

– Nem úgy értettem, hogy *felizgat*, te kis perverz.

– Most már *tényleg* illetlenül beszélsz! – visította Celeste.

Erin hangosan felsóhajtott.

– Matthew, muszáj ezt?

– Csak könnyed csevejt folytatunk vacsora közben, anya. Aggodalomra semmi ok. Egyébként is, apával a ti szokásotok olyan kifejezésekkel dobálózni, mint *szaporodási* viselkedés, vagy éppen *egyesülési* jog.

– Matthew! Elég legyen! – Erin hangosan beszélt, hogy túlharogja Celeste kitörő vihogását. Az asszony rosszállóan ráncolta a homlokát, de Julie észrevette, hogy mosolyra húzódik az ajka. – Celeste, uralkodj magadon!

Julie kénytelen volt a száját harapdálni, hogy rá ne ragadjon a kislány nevetése.

– Mindegy, én biztos többet ártanék Mattnek, mint használnék. Talán az első egyetemi félévem után többre menne velem.

Celeste, akinek sikerült erőt vennie magán, a lány arcára meredt.

– Túl okosnak tűnsz ahhoz, hogy a Whitney-re járj.

– Celeste, édes istenem! – szólt Erin élesen. – Julie, ne haragudj! Fogalmam sincs, miért ilyen ez a vacsora.

Julie elnevette magát.

– Semmi baj. Bóknak veszem. Tudom, hogy a Whitney nem a legelismertebb egyetem.

– Miért éppen a Whitney-t választottad? – kérdezte Roger. – Jó messzire van az otthonodtól. Talán van olyan szakja, ami különösen érdekel?

Julie nem tudta, mit válaszoljon erre. Tisztában volt vele, hogy a Whitney-n folytatott tanulmányokat valószínűleg nem tartja valami nagyra az asztalnál ülő harvardos/MIT-s/ Mikrobiális Oceanográfiai laboratóriumos család.

– Azt hiszem, egyszerűen csak szerettem volna valami újat kipróbálni. Nagyvárosba költözni. És hogy őszinte legyek, más egyetemekre is jelentkeztem, de nem kerültem be – vallotta be Julie. – Bár jók voltak a jegyeim meg a vizsgaeredményeim, a középiskolám elég jelentéktelen, nyilván nem hozott lázba egy egyetemet sem. Bekerültem pár másik suliba, amik csodások lettek volna, de nem nyertem el az anyagi támogatást, amire szükségem lenne. Így is épp elég nagy diákhitelt kell majd visszafizetnem.

– A Whitney jó iskola – nyugtatta meg Erin. – Az egyetemi felvételi rendszerben szinte lehetetlen eligazodni. És ha jól teljesítesz a Whitney-n, akár át is jelentkezhetsz egy másik egyetemre.

– Választottál már órákat? Én segíthetek! – ajánlkozott Celeste. – Amikor Finnt felvették a Brandeis Egyetemre, elolvastam a neten a teljes kurzuskínálatot. Kreatív írás volt a főszakja, a minorja meg újságírás.

Julie elmosolyodott.

– Pénteken kell regisztrálnom, örömmel venném a segítségedet.

Celeste filigrán alkatú volt, jobban hasonlított az apjára, mint Matthew, kerek arca még nem nyúlt meg. És bár nyilvánvalóan okos meg nagyon is beszédes volt, valamiért mégis nagyon éretlennek tűnt. Világoszöld kötényruhája jobban illett volna egy másodikoshoz, mint egy tinédzserhez. Julie az ő korában a viláért sem lett volna hajlandó ilyesmit felvenni, és el tudta képzelni, mi volt Celeste osztálytársainak véleménye a ruháról.

De Julie-t legjobban az lepte meg Celeste-tel kapcsolatban, ami – vagy aki? – a kislány melletti széken foglalt helyet.

– Jaj, Julie! Nem is mutattalak be rendesen, igaz? – csicseregte vígan Celeste, majd a mellette ülőhöz fordult. – Fotó Finn, hadd mutassam be Julie-t! Julie, bemutatom Fotó Finnt.

Erin ásványvizet töltött magának, Roger továbbra is az óceánról álmodozott, Julie azonban biztos volt benne, hogy Mattnek elállt a lélegzete. Ismét a székre nézett.

Az igazat megvallva szeretne volna anélkül megúszni a vacsorát, hogy szóba kerüljön ez a dolog.

Eddig senki sem tett róla említést, de Matt nyilván erről akart beszélni Julie-nak: a székek támasztott, tekintetét a mennyezeti lámpára szegező, életnagyságú kartonfiguráról, amely a bátyjukat, Finnt ábrázolta.

Az volt a vicc az egészben, hogy Fotó Finn – még merev tekintete ellenére is – tagadhatatlanul helyes volt. Sőt, szexi, bár Julie tudta, nem illik ilyesmit gondolnia, figyelembe véve, hogy a lapos kartonformától eltekintve Fotó Finnt nem sok választotta el egy leeresztett gumiembertől. Az igazi Finn nem látszott valami jól a snowboardos képen, de ezen a nagyobb változaton Julie szemügyre vehette tökéletesen felborzolt szőke haját, élénk, pirosposzsgás arcát, valamint vékony, ám izmos alkatát.

Finn határozottan elbűvölő volt. Még palacsinta alakban is.

Julie ránézett az asztal túloldaláról, és igyekezett nem túl sokáig habozni, mielőtt megszólalt:

– Örülök, hogy megismerhetlek, Fotó Finn. Azt hittem, elutaztál.

Celeste grimaszt vágott.

– *Finn* az, aki elutazott. Most épp egy megmentett állatokról gondoskodó vadrezervátumban önkénteskedik. Ő itt *Fotó Finn*. A bátyám szimbolikus megtestesítője.

Na jó, ez nyilván nem számított normálisnak. Sőt, egyenesen bizarr volt. De Watkinsék vendégül látták Julie-t az otthonukban, és a lány ugyanolyan udvarias akart lenni ehhez a *Fotó Finn*-izéhez, mint a család többi tagjához.

– Ez esetben, *Fotó Finn*, nem kérsz egy kis bazsalikomos-fenyérfüves kacsát?

Celeste gyorsan megrázta a fejét.

– Már vacsorázott. Igyekszik tizenhét óra után egy falatot sem fogyasztani, mert azt gyanítja, ezzel serkentheti az emésztését, és sokkal *szálsásabb* lehet. Ő használta ezt a kifejezést, nem én. *Roppantul* odavan a nőkért, de szerinte sikeresebb volna hódítás terén, ha meg tudna szabadulni a kis úszógumijától. – Grimaszt vágva azt suttogetta: – Tudom, kész örület. Jól néz ki pont úgy, ahogy van.

– Csodálom az önuralmát – mondta Julie. – Én bezzeg éjfélkor se lennék képes ellenállni egy karamellaöntetes fagyaltnak.

Celeste *Fotó Finn*re pillantott.

– Ezt nem helyesli. De szerintem csak irigy, mert ilyen természetesen karcsú az alakod.

– Ha *Fotó Finn* megszabadul az állítólagos úszógumijától, jutalmul dupla adag fagyit kap tőlem.

– Megegyeztünk. De anyának nem szabad sutyiban Oreó kekszet adnia neki! Az a kedvence.

– Megígérem. – Erin feltartotta a tenyerét, megfogadva, hogy nem fogja édességgel traktálni fia néma ikertestvérét.

Julie vállat vont. Nem kimondottan izgatta Fotó Finn jelenléte. Ha mindenki úgy akar tenni, mintha tökéletesen normális lenne egy családtagjuk lapos másával lógni, felőle aztán csinálják. Fotó Finn végül is udvarias volt, cseppet sem rusnya, és nem sajátította ki magának a thai gombócokat. Tény, ami tény, nem nagyon folyt bele a társalgásba, de nyilván csak szégyenlős volt új ismerősök jelenlétében...

Végtére is mindenkinek van valami agybaja, nem igaz? – érvelt magában Julie. Nyilván neki is megvolt a magáé, Celeste-é pedig így nyilvánult meg. Az tuti, hogy lehetett volna rosszabb is. Bizarabb talán nem, de rosszabb mindenképp. Valószínűleg.

– Julie, találd ki, hol van most Finn! – szólt Celeste izgatottan.

– A Déli-sarkon?

– Nem.

– Szíriában? Mongóliában? Új-Zélandon? Tallahassee-ben? Nem? Akkor tuti Boiseban!

– Boiseban nincsenek vadrezervátumok. Én legalábbis nem tudok róla, hogy volnának. Finn a Dél-afrikai Köztársaságban van. Kelet-Fokföld tartományban, közvetlenül az Indiai-óceán szomszédságában. Tegnap antilopokról kaptam tőle fotókat, és azt ígérte, legközelebb egy szervárról is küld képet. Nagyon hasonlít egy átlagos macskára, de nem az.

– Szuper csúcs – bólogatott Julie. – Mennyi időre utazott el?

– Az nem tisztázott – felelte Celeste. – Már hónapok óta utazgat mindenfelé a világban, de hosszú listája van a még megnézendő helyekről. Bárhova megy, talál állást vagy önkéntes munkát, tehát *korántsem* elkényeztetett kölyök, aki folyamatosan vakációzik. Talán még a Kilimandzsárót is megmássza.

– Az elég félelmetesnek hangzik – mondta Erin. – Jőmagam nem szeretem a magaslatokat, Finn viszont határozottan érti a dolgát. Megmászta a Denali- és a Rainier-hegyet is.

– Tényleg? – képedt el Julie. – Ez lenyűgöző!

Matt köhögött, és látványosan átnyúlt az asztalon egy másik ételles dobozért.

– Bizony ám. Később azokat a fotókat is megmutatom – mondta Celeste.

Erin elmosolyodott.

– Finn a mi kalandvagyó gyereünk. Nyolcéves volt, amikor egy nap arra jöttem haza a munkából, hogy a házunk előtti telefonpóznán tetején csüng. A bébiszitter épp telefonált, nem is vette észre, hogy a rábizott csemete felmászott több mint tíz méter magasba. Természetesen kirúgtam a nőt, amikor pedig megkérdeztem Finnt, mégis mi ütött belé, azt felelte, hogy Ellie Livingston hálósobájának ablakán szeretett volna bekukucskálni.

– Meg akarta lesni egy osztálytársnőjét? – találgatott Julie.

Erin elnevette magát.

– Pontosabban annak édesanyját. Mrs. Livingston tudomást szerzett a dologról, és bóknak vette. Átküldött egy tálca süteményt meg egy hálás üzenetet. Finn nagyon érdekes kisgyerek volt. – Erin megtörölgette a száját, erősen markolva a szalvétáját, majd felállt. – Bocsánat, hogy így elrohanok, de muszáj elindulnom.

– Elsétálok veled – ajánlotta fel Roger. – Gyönyörű esténk van. Tizenegy körülre kész leszek. Végzel addigra?

– Az tökéletes. Julie, használd csak nyugodtan holnap a kocsit, hogy megnézd a kiadó lakásokat! A kulcsok a konyhában vannak felakasztva. Mindketten korán indulunk munkába, úgyhogy majd

a vacsoránál találkozunk! És örömmel hallanék még róla, hogy van anyukád. – Erin betolta a székét. – Hát akkor jó éjt, gyerekek!

Erin és Roger gyorsabban eltűntek, mint hogy az ember annyit mondhatna: *A típusú személyiség*, és egyedül hagyták Julie-t és Mat-tet Celeste-tel meg Fotó Finn-nel.

A fiú betolta a székét, és savanyú képpel nézett Julie-ra:

– Na, elég érdekes?